

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

Катерина Сергіївна ПОЛЕТИЛО,
кандидат юридичних наук,
помічник судді Апеляційного суду Рівненської області,
вул. Кліма Савури, 22, м. Луцьк, 43005,
katiapoletylo@ukr.net

УДК: [342.7 : 343.12] : 348.1 (458.2)

ІНФОРМАЦІЙНІ ПРАВА І СВОБОДИ ЛЮДИНИ ТА ЇХ СУДОВИЙ ЗАХИСТ У КОНСТИТУЦІЙНИХ НОРМАХ МАЛЬТИ

Використано загальний підхід до обмеження інформаційних прав і свобод людини з метою дотримання прав і свобод інших осіб та суспільних інтересів. Це перший критерій, спираючись на який суди Мальти встановлюють справедливість обмеження з позицій демократії. Окрім загального критерію, деякі норми Конституції Мальти деталізують особливості обмеження конкретних інформаційних прав і свобод людини. Таке допустимо тоді, коли проведені державою обмеження ще піддаються розумному обґрунтуванню в демократичному суспільстві. Це другий критерій оцінювання судами Мальти демократичності державного обмеження інформаційних прав і свобод людини відповідно до принципів демократії. Наявність двох критеріїв зводить порушення державою інформаційних прав і свобод до нуля. Обмеження державою інформаційних прав і свобод неповнолітніх на Мальті не виходить за межі демократії. Судами цієї країни використовується третій критерій обмеження — “згода особи” або “в силу батьківської влади”.

Ключові слова: інформаційні права і свободи людини, судовий захист, Конституція Мальти.

Входження України до Європейського Союзу (далі — ЄС) потребує захищеності прав і основоположних свобод її громадян відповідної до цінностей демократичного суспільства, які лежать в основі цієї спільноти.

Найбільш уразливими серед прав і свобод людини є інформаційні права і свободи. Причиною цього є суттєве випередження розвитку інформаційної сфери у порівнянні з розвитком законодавства. Одним із шляхів удосконалення вітчизняного законодавства, яке захищає інформаційні права і свободи людини, є вивчення досвіду країн-членів ЄС.

Проблеми захисту інформаційних прав і свобод людини у країнах ЄС досліджували В. В. Костицький, В. І. Манукян, П. М. Рабінович, С. В. Шевчук та ін. Проте спеціальних досліджень, присвячених захисту інформаційних прав і свобод людини судами Мальти, немає.

© Полегило К. С., 2014

Мета дослідження: порівняти конституційні норми, які гарантують інформаційні права і свободи, на Мальті і в Україні; дослідити можливості Конституції Мальти на предмет захисту інформаційних прав і свобод людини в суді.

Завдання дослідження: провести відбір конституційних норм Мальти, які гарантують її громадянам інформаційні права і свободи; здійснити порівняння цих норм з вітчизняними з позиції демократії та судового захисту; виділити те, що саме може бути запозичене для практики вітчизняного судочинства.

Республіка Мальта (далі — Мальта) — незалежна держава, Конституція [1] якої чинна з 21 вересня 1964 р. Це нейтральна держава (ст. 1, п. 3), яка з 1 травня 2004 р. є членом ЄС. Базові державні принципи визначають Мальту як демократичну республіку, засновану на повазі до основних прав і свобод особи (ст. 1, п. 3).

Основним правам і свободам особи в мальтійській Конституції відведено розділ IV з однойменною назвою. Гарантуючи кожній особі основні права та свободи, Конституція Мальти допускає їх обмеження, причому однакове для усіх прав: на Мальті кожному належать основні права і свободи особи незалежно від раси, місця народження, політичних переконань, кольору шкіри, вірування, статі, сексуальної орієнтації чи тендерної ідентифікації, але він повинен поважати прав і свобод інших осіб, а також суспільні інтереси (ст. 32).

Ця ж норма гарантує “право на повагу до приватного і сімейного життя” (ст. 32, п. “с”). Подібне інформаційне право сформульоване в Основному законі України дещо по-іншому: “Ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України” (ст. 24) [2].

Порівняння обох норм дає підґрунтя для таких висновків:

1) мальтійська конституційна норма гарантує право, яке є складовою і співзвучне з тим, що сформульоване у ч. 1 ст. 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція): “Кожна має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції” [3]. У наведеній українській статті словосполучення “право на повагу” відсутнє; стверджуємо, що воно більш вузьке. Доказом сказаному є низка прецедентів Європейського суду з прав людини, які є визнаним тлумаченням. Зокрема: “... хоча основним завданням ст. 8 є захист індивіда від свавільного втручання з боку органів державної влади, вона не просто зобов’язує державу утриматись від такого втручання: окрім цього негативного припису, з неї можуть випливати і позитивні обов’язки, невід’ємні від реальної поваги до приватного і сімейного життя” [4]. Із наведеного видно, що вітчизняна стаття “обходить” позитивні обов’язки держави. Саме ці обов’язки зобов’язують державу “... створити засоби правового захисту, по-сучасному доступні кожному, хто забажає скористатись ними” [4]. Іншими словами, позитивні обов’язки держави “... можуть включати в себе прийняття заходів, спрямованих на забезпечення поваги до особистого життя ...” [5].

Позитивні обов’язки держави не є усталеними, вони змінюються з часом і мають на меті забезпечити той факт, що: “... поняття незалежності особи є важливим принципом, що лежить в основі інтерпретації гарантій, які надає ця стаття Конвенції” [6]. Тільки таке прагнення до незалежності особи забезпечить демократичний підхід до людини, який полягає в тому, що “повага гідності та свободи людини становить саму суть Конвенції” [6].

На нашу думку, без включення словосполучення “право на повагу” у розглядувану норму вітчизняним судам досить важко довести (у низці випадків) порушення, адже вони не можуть спиратись на тлумачення факту, який не включений у конституційну норму.

Безпосередньо з інформаційними правами людини пов’язана мальтійська конституційна ст. 41: “1) Нікому не варто перешкоджати в користуванні його свободою вираження, включаючи свободу дотримуватись думки без втручання, свободу сприймати ідеї та отримувати інформацію без втручання, незалежно від їх повідомлення усьому суспільству чи іншій особі або іншій групі осіб, і свободу від

втручання в його кореспонденцію, окрім як за власною згодою цієї особи чи в силу батьківської влади” [1].

Першій (умовно) частині цієї мальтійської конституційної норми в Основному законі України відповідає: “Кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань.

Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб — на свій вибір” (ст. 34) [2].

На основі порівняння обох норм можна стверджувати:

1) у мальтійській конституційній статті будь-яке втручання у свободу вираження зводиться до мінімуму, бо кожна із виділених складових (дотримуватись думки, сприймати ідеї, отримувати інформацію) супроводжується застереженням “без втручання”; в українській — застережному виразу відповідає “вільне”. Вітчизняна доктрина формулює згадане право ширше, адже включає право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань; паралельно пропонується сукупність прав, які визначають шляхи реалізації основоположного права на свободу вираження поглядів (право вільно збирати, зберігати ...). У випадку порушення одного із прав сукупності українські суди констатують порушення саме цього конкретного права, не завжди посилаючись на фундаментальне право. Аналогічно українська конституційна норма наголошує і на формах, які визначають особливості реалізації вказаних у переліку прав (усно, письмово чи в інший спосіб — на свій вибір). Заборона однієї з форм реалізації права вільно збирати, зберігати ..., визнається українськими судами як порушення одного із прав сукупності.

На нашу думку, хоча українські суди виявляють факт порушення одного із прав наведеної сукупності, міра покарання у різних судах може бути різною. Причина цього в тому, що українська норма не пропонує дефініції основоположного права на свободу вираження. Якби така дефініція була введена в конституційну статтю, то українські суди мали б змогу на основі порушення однієї із складових стверджувати про порушення основоположного права. Відповідно вердикти за однакові порушення в усіх вітчизняних судах були б однакові.

2) зазначені складові права на свободу вираження в мальтійській нормі формують у сукупності визначення цього основоположного права, що узгоджується із ст. 10 “Свобода вираження поглядів” Конвенції: “1. Кожен має право на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватися своїх поглядів, одержувати і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів. Ця стаття не перешкоджає державам вимагати ліцензування діяльності радіомовних, телевізійних або кінематографічних підприємств” [3].

Таким чином, суди Мальти визнають порушення основоположного права на свободу вираження, якщо порушено хоча б одну із його складових; в українських судах, порушення одного із прав щодо вказаних операцій з інформацією є саме порушення цього права. Покарання за порушення в судах Мальти буде більш суворе, ніж в українських, бо у вітчизняній конституційній нормі відсутня дефініція основоположного права; факт порушення конкретного права із згаданого переліку ще не дає підстав стверджувати про порушення основоположного права на свободу вираження (це потребує доведення);

3) на основі порівняння загальних обмежень прав людини на Мальті (ст. 32) та обмежувальної української (“... в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров’я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя” (ст. 34) [2]), стверджуємо, що в другому випадку обмеження права більш деталізоване. Така деталізація полегшує захист права на свободу вираження у вітчизняних судах, адже характеризується однозначністю: якщо причина втручання не входить до переліку конкретизованих обмежень, то право дійсно порушене (додаткові тлумачення не потрібні).

Другій (умовній) частині наведеної мальтійської норми відповідає така українська конституційна норма: *“Кожному гарантується таємниця листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції. Винятки можуть бути встановлені лише судом у випадках, передбачених законом, з метою запобігти злочинів чи з’ясувати істину під час розслідування кримінальної справи, якщо іншими способами одержати інформацію неможливо”* (ст. 31 Конституції України) [2].

Суттєво, що згідно з мальтійською нормою згода особи на перегляд кореспонденції чи в силу батьківської влади (неповнолітні діти, зниклі, осуджені, ті, що за межами Мальти) не є втручанням у право на таємницю кореспонденції. Будь-який витяг із кореспонденції при цьому є законним фактом у суді.

Гарантовані у ст. 41 мальтійської Конституції права можуть законодавчо обмежуватися виходячи з того, що *“... а) розумно вбачається* (перший критерій підкреслено нами — *К. П.)*:

— *в інтересах оборони, національної безпеки, громадського порядку, суспільної моралі чи пристойності або суспільного здоров’я;*

— *з метою захисту репутації, прав і свобод інших осіб чи приватного життя осіб, причетних до судочинства; попередження розкриття довірливо отриманої інформації; підтримання авторитету та незалежності судів; захисту недоторканності парламентарів; чи регулювання телефонного, телеграфного, поштового чи радіозв’язку, радіомовлення, телебачення чи інших засобів комунікації, публічних виставок та громадських заходів;*

— *покладає обмеження на посадових осіб, за винятком того, у чому цей припис закону, чи ... виявиться неможливим розумно обґрунтувати в демократичному суспільстві”* (другий критерій — *К. П.)*.

Порівняння наведеної обмежувальної частини мальтійської ст. 41 та наведеної вище вітчизняної ст. 34 [2] показує, що в обох нормах допускається втручання згідно із законом, відповідно до мети (вона — однакова). Мальтійська до того ж потребує, щоб судом була проведена додаткова оцінка законності обмеження відповідно до критерію *“розумно обґрунтувати в демократичному суспільстві”*. Цей критерій рівносильний тому, який включений в обмежувальну частину ст. 10 Конвенції: *“2. Здійснення цих свобод, оскільки воно пов’язане з обов’язками та відповідальністю, може підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або санкціям, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров’я чи моралі, для захисту репутації чи прав інших осіб, для запобігання розголошенню конфіденційної інформації або для підтримання авторитету і безсторонності суду”* [3].

Якщо ж порівняти обмежувальну частину мальтійської ст. 41 з наведеною вище вітчизняною, яка гарантує таємницю кореспонденції (ст. 31 Конституції України) [2], то дозвіл на обмеження цього права в Україні встановлює лише суд. Цей дозвіл надається українськими судами згідно із законом, відповідно до конкретної мети (унеможливити злочин чи з’ясувати істину в кримінальній справі) і є саме винятковим (якщо інші способи в отриманні інформації безсилі). У цьому випадку винятковість постає в ролі критерію, дотримуючись якого судам вдається мінімізувати втручання держави в розглядуване право. При цьому вітчизняні суди постають у новій якості: як органи влади, які забезпечують дотримання демократичних ідей спрямованими у захисті інформаційних прав і свобод (помічено нами — *К. П.)*.

Мальтійська конституційна норма ст. 41 зобов’язує суди цієї держави використати два критерії, які гарантують законність державного обмеження. Перший критерій вимагає встановлення в суді доцільності (розумності) державного обмеження інформаційного права, тобто потреба у факті обмеження має бути переконливо доведена в суді, а не констатуватись у загальному (догматично). Другий критерій обмеження характеризує незмінність курсу мальтійської держави в напрямі утвердження демократичного суспільства. Характерними рисами демократичного суспільства є

толерантність, плюралізм думок, верховенство права, відсутність свавільного втручання держави в права людини, збалансованість прав людини і суспільства [7, с. 237], пропорційність втручання до законної мети, фактори здійснення державних обмежень: розумність, належність, сумлінність, доречність та достатність [8, с. 472].

На основі мальтійської обмежувальної частини факт порушення права на свободу слова чи права на повагу до приватного і сімейного життя буде встановлений судом тоді, коли втручання порушило права і свободи інших осіб або здійснене не на благо суспільних інтересів. Іншими словами, Мальтійська держава може втручатись у гарантовані їй ст. 32 права лише тоді, коли є загроза демократії: коли захищається суспільство. Фактично, мальтійська обмежувальна частина включає в себе українську, але з дотриманням демократії.

Вказані у мальтійській Конституції критерії обмеження інформаційних прав і свобод людини орієнтовані на цінності демократичного суспільства. Ці ж ідеали лежать в основі наведених вище ст.ст. 8 та 10 Конвенції. Є усі підстави стверджувати про відповідність конституційних норм Мальти [1] Конвенції [3] в захисті інформаційних прав і свобод людини.

Інші частини розглядуваної конституційної ст. 41 теж гарантують права, пов'язані з інформацією. Так, ч. 3: *“Кожний, хто є резидентом на Мальті, може видавати чи друкувати газету або журнал щоденно чи періодично за умови, що законом може бути зроблено припис, який*

а) захищає чи обмежує видання або друкування будь-якої такої газети чи будь-якого такого журналу особами, вік яких не досяг 21 року; і

в) вимагає від будь-якої особи, яка є видавцем чи друкарем такої газети або журналу, інформувати певний орган влади про результати її діяльності та вік, а також про місце її знаходження”.

Особливістю обмеження діяльності друкаря (видавця) є те, що вона дозволена на Мальті з 21 року, а потреба інформування певних органів влади про результати діяльності видавця зумовлена різними причинами, не пов'язаними з інформаційним змістом статей. В Україні аналогічно, згідно із Законом України “Про видавничу справу”, це може бути необхідність сплачувати податки залежно від накладу; дотримання норм авторських та патентних прав, вимог державних та міждержавних стандартів; подання у встановленому порядку статистичної звітності, інформації про випущені у світ видання; відшкодування збитків, заподіяних внаслідок порушення законодавства та ін. [9].

Частина 4 цієї ж статті допускає арешт видання (газети) як засобу злочину: *“Якщо поліціянти накладають арешт на будь-яке видання чи газету як на засіб, з допомогою якого було вчинено злочин, вони повинні протягом 24 годин довести факт арешту до відома компетентного суду, і якщо цей суд не визнає, що мова в цій справі йде перш за все про згаданий злочин, то видання має бути повернене особі, в якій воно було заарештоване”.*

У вітчизняній Конституції [2] арешт видання чи газети не передбачений. Підстави для арешту визначені окремими законами України, зокрема Законом України “Про внесення змін до Закону України “Про інформацію” [10], ст. 27 якого визнається, що порушення законодавства про інформацію тягне за собою дисциплінарну, цивільно-правову, адміністративну або кримінальну відповідальність згідно із законами України. Наприклад, ст. 300 “Ввезення, виготовлення або розповсюдження творів, що пропагують культ насильства і жорстокості, расову, національну чи релігійну нетерпимість та дискримінацію” Кримінального кодексу України [11].

У випадку порушення основоположних прав (у тому числі інформаційних), визначених гл. IV мальтійської Конституції, кожному гарантоване право на звернення до суду (зокрема до першої палати Цивільного суду). Так, згідно з п. 1 ст. 46 “Звернення до судів” передбачено: *“... кожна особа, яка посилається на те, що будь-який із приписів статей 33–45 цієї Конституції (про основні права — К. П.) суперечить її законним інтересам ..., може ... звернутись до першої палати Цивільного суду для поновлення*

порушеного права” [1]. Ця норма однозначно визначає юрисдикцію суду, у якому поновлюються порушені інформаційні права і свободи людини.

Підтвердженням зробленого висновку є і п. 2 цієї ж норми: *“Першій палаті Цивільного суду повинна належати першочергова юрисдикція для вислуховування чи вирішення довільного звернення, поданого будь-якою особою щодо виконання ч. 1 цієї статті, і нею можуть бути віддані такі накази ... забезпечення ефективності будь-яких приписів статей 33–45 ...”*. В українській Конституції про юрисдикцію судів не йдеться, окрім питань, що належать до підвідомчості Конституційного Суду України. Інші суди, при порушенні інформаційних прав і свобод людини, посилаються на глави 21, 22 Цивільного кодексу України, відносячи ці права до особистих немайнових.

Особливістю мальтійських судів є і те, що питання щодо порушення основоположних прав, охоплених статтями 33–45, розглядається тільки першою палатою Цивільного суду, тобто спочатку поновлюються основоположні (значить і інформаційні) права, після чого справа передається за підвідомчістю: *“Якщо в будь-якому процесі, крім Цивільного суду (його першої палати) чи Конституційного Суду, виникає ... питання, щодо порушення ... статей 33–45, то цей суд повинен передати справу Цивільному суду (його першій палаті), якщо, на думку суду, постановка питання не була лише незначною чи такою, що зтягає процес ...”* (ст. 46, п. 4). На основі цієї норми будь-який суд Мальти (окрім Конституційного) передає справу до першої палати Цивільного суду лише тоді, коли порушення інформаційних прав є очевидним, а клопотання позивача (скаржника) не є способом зтягування судового процесу.

Наступні два пункти 4 і 5 цієї ж норми розкривають особливості оскарження. Зокрема п. 4 допускає апеляційне оскарження інформаційних прав людини до Конституційного Суду: *“Будь-яка сторона процесу, розпочатого в Цивільному суді (його першій палаті) згідно з цією статтею, повинна мати право на апеляцію до Конституційного Суду”* (ст. 46, п. 4).

У п. 5 розглядається допустимість апеляційного оскарження (тобто саме перша палата Цивільного суду визначає допустимість чи відмову в апеляції). Основним у цьому випадку є два критерії: суттєвість апеляції; незтягування процесу. За текстом: *“Ніяка апеляція не може бути визначена допустимою, якщо вона винесена на рішення, прийняте відповідно до цієї статті, і визначає, що скарга ... є незначною або такою, що зтягає процес”* (ст. 46, п. 5).

Висновки. Дослідженням встановлено, що в конституційних нормах Мальти, які гарантують інформаційні права і свободи людини, введені критерії, що забезпечують безпомилковість судових рішень і узгоджуються з критеріями Конвенції [3], на які спирається під час захисту інформаційних прав і свобод Європейський Суд з прав людини. Включення до вітчизняного інформаційного законодавства норм про необхідність дотримання демократичних ідей спрямованими дасть змогу захистити права і свободи українців від нових інформаційних загроз, для захисту від яких законодавство ще не розроблене. На перспективу подальших досліджень лишаємо інші конституційні норми Мальти, пов'язані з інформацією.

Список використаних джерел

1. Конституція Республіки Мальта [Текст] // Конституції держав Європи : [в 3 т.] / под общ. ред. и со вступ. ст. Л. А. Окунькова. — М. : НОРМА, 2001. — Т. 2. — С. 468–533.
2. Україна. Конституція (1996). Конституція України [Текст] : чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 21 січн. 2013 р. : (Офіц. текст). — К. : ПАЛИВОДА А. В., 2013. — 64 с. — (Закони України).
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод з поправками, внесеними відповідно до положення Протоколів №№ 11 та 14 з протоколами №№ 1, 4, 6, 7, 12 та 13 [Текст]. — Страсбург : Секретаріат Європейського суду з прав людини, 2010. — 24 с. — (Український переклад).

4. Judgment of The European Court of Human Rights in case of Airey v. Ireland (Application No. 6289/73), 9 October 1979 [Electronic Resource] HUDOC. — URL : <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-57420>.
5. Judgment of The European Court of Human Rights in case of X and Y v. the Netherlands (Application No. 8978/80), 26 March 1985 [Electronic Resource] HUDOC. — URL : <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-57603>.
6. Рішення Європейського суду з прав людини від 29.04.2002 р. у справі “Притті проти Сполученого Королівства” (Case of Pretty v. The United Kingdom) (Заява № 2346/02) [Електронний ресурс] Верховна Рада України. Законодавство України. — URL : www.zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_210.
7. Манукян, В. И. Международная защита прав человека: право, прецеденты, комментарии [Текст] : науч.-практ. пособ. / В. И. Манукян. — К. : Истина, 2010. — 480 с.
8. Шевчук, С. В. Судовий захист прав людини: Практика Європейського суду з прав людини у контексті західної правової традиції [Текст] / С. В. Шевчук. — [вид. 2-е, випр., доп.]. — К. : Реферат, 2007. — 848 с.
9. Про видавничу справу : Закон України від 05.06.1997 р. № 318/97-ВР [Електронний ресурс] Верховна Рада України. Законодавство України. — URL : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/318/97-вр>.
10. Про внесення змін до Закону України “Про інформацію” : Закон України від 13.01.2011 р. № 2938-VI [Електронний ресурс] Верховна Рада України. Законодавство України. — URL : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2938-17>.
11. Кримінальний кодекс України [Текст] : із змін. та допов. станом на 15 груд. 2008 р. : відпов. офіц. текстів. — К. : Вид. Паливода А.В., 2008. — 188 с. — (Кодекси України).

Надійшла до редакції 04.06.2014

Полетыло Е. С. Информационные права и свободы человека и их судебная защита в конституционных нормах Мальты

Использовано обций подход к ограничению информационных прав и свобод человека: с целью уважения к правам и свободам других лиц и общественных интересов. Это первый критерий, опираясь на который суды Мальты определяют справедливость ограничения с позиций демократии. Кроме общего критерия, некоторые нормы Конституции Мальты детализируют особенности ограничения конкретных информационных прав и свобод человека. Такое возможно тогда, когда проведенные государством ограничения еще подпадают под разумное обоснование в демократическом обществе. Это второй критерий оценки судами Мальты демократичности государственного ограничения информационных прав и свобод человека в соответствии с принципами демократии. Наличие двух критериев сводит нарушение государством информационных прав и свобод к нулю. Ограничения государством информационных прав и свобод несовершеннолетних на Мальте не выходит за пределы демократии. Судами этого государства используется третий критерий ограничения: “согласие личности” или “в силу родительской власти”.

Ключевые слова: информационные права и свободы человека, судебная защита, Конституция Мальты.

Poletylo, K. S. Information Rights and Liberties of Man, their Judicial Defence in the Constitutional Regulations of Malta

A common approach to restrict information rights and freedoms was used in Malta with intent to adhere human rights and freedoms and public interests as well. This is the first criterion based on which the courts of Malta are establishing any justice concerning the restriction from the perspective of democracy. Besides a general criterion, there are some provisions of the Constitution of Malta detailing features and specifying the restrictions of human information rights and freedoms. They are acceptable only when restrictions performed by the state are beyond the reasonable causes in the democratic society. This is the second criterion using by the state courts of Malta to evaluate the correctness of the state restrictions of information rights and freedoms in accordance democratic principles. The presence of two criteria reduces the state violations of information rights and freedoms and brings them to nought. The state restrictions of minors' information rights and freedoms do not go beyond democracy in Malta. The courts of this country use the third criterion of the restriction involving the “individual agreement” or “subject to the parental authority”.

Keywords: information rights and liberties, judicial defence, the Constitution of the Malta.